

γασμένα σχιστολίθοις, ἐν τῇ θέσει «Βορεινὰ» ἐξο-
ρυχθεῖσι καὶ χῶματι ἀπλῶ, ἐπὶ δοκίδων, ἐξαιρέσει
5—8, σπινίσι καὶ χῶματι μεμιγμένῳ τιτάνῳ, τὸ
δὲ δάπεδον, ὁμαλὸν φυσικῶς, πλὴν ὀλίγων τινῶν ἐν-
τέχνως σχιστολίθοις τοῖς ἐπὶ τῶν στεγῶν ὁμοίοις
ἐστρωμένα· στερούμενα δ' ἅπαντα περιοχῆς καὶ
προκυλίου, συνέχονται γὰρ στενῶς πρὸς ἄλληλα,
καὶ ὁμοιάζουσι, διὰ τὴν σμικρότητα ἰδίως, πικνο-
χείου τινὸς τῆς Ἀσίας δωματίοις, τὰ μὲν μίαν θύ-
ραν, τὰ δὲ πρὸς ταύτη δύο μόνα καὶ ταῦτα σμι-
κρότατα προνώπια περάθουρα ἔχοντα καὶ πνιγρὸν
τούτου γε ἕνεκα καὶ τοῦ τὴν ἐστίαν ἐντὸς αὐτῶν
εἶναι, ἀποπνέοντα τὴν ἀέρα, κατ' ἐξοχὴν ἐν ὥρᾳ
θέρους. Αἱ ἀγυιαὶ τῆς κωμοπόλεως στεναὶ ἐν γένει
καὶ βορβορῶν γέμουσαι, ἀποτελουμένων ἐκ τῶν ἐν
αὐταῖς ῥιπτομένων καθαρμάτων τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν
ἀποκριμάτων τῶν κατοικιδίων ζώων ἐλευθέρως πλα-
νωμένων, οἷον χοίρων, ὑπνῶν καὶ κοινῶν ὀρνίθων,
ῶν βρύει, ὥς εἰπεῖν, ἡ κωμόπολις, ὄζουσι βαρέως,
ἀηδεῖ καὶ δυσδιάβητοι καθιστάμεναι καθ' ὅλον τὸ
ἔτος, μάλιστα δὲ αἱ τοῦ φρουρίου, ἐν εὐδαίαις ἡμέ-
ραις, ἡκιστ' ἀερίζομεναι, ὧν ἕνεκα αἰτίων, πρὸς τοῖς
ἄλλοις, καθ' ἡμᾶς, εἰ καὶ μὴ ἱκτροὺς ὄντας, καὶ τοι
τῆς νήσου Φολεγάνδρου ὕψιπρᾳ οὐσῆς φυσικῶς τὰ
μάλιστα, πολλοὺς ἂν τις εὖροι ἐκ τῶν τῆς κωμο-
πόλεως κατοίκων, ἀνδρῶν μὲν, ἰσχυρίαν κήλην,
καὶ στένωσιν, γυναικῶν δὲ, ὠχρίασιν, ὀφθαλμῖαν,
ὕστεραλγίαν καὶ ἄλλ' ἅττα, χρόνια νοσήματα πά-
σχοντας, ὧν τὴν ἱασιν μόνος ὁ θάνατος ἐπαγγέλλε-
ται ἐντελῶς καὶ ὁπωσοῦν ἡ μετοικεσία αὐτῶν ἀλ-
λαχόσε, ἢ ἡ μεταποίησις τῶν κακῶς ἐσκευασμένων
καὶ τετεχνευμένων οἰκημάτων καὶ ἡ διαρκὴς καθά-
ρισις τῶν ἀγυιῶν μετ' εὐρύνοσεως τῆς ἀναγκαίας
πρὸς ἀερισμὸν, ὧν τὴν πραγματοποιήσιν οὐκ ἀδύ-
νατον οἰόμεθα, τῶν οἰκητῶν τὸ ἐκ τούτων αὐτοῖς
προσγεννηθῆσόμενον μέγ' ἀγαθὸν ἐκτιμῆσαι δεόντως
δυναμένων, διὰ τῆς συμβουλῆς καὶ προτροπῆς τῶν
τὴν διοίκησιν τοῦ τόπου ἐπιτετραμμένων. Ἐντὸς τῆς
κωμοπόλεως ταύτης, εἰς τὸ καλούμενον «Χωρίον»
ἦτοι τὸ προάστειον, εἰσὶ δύο πλατεῖαι, ὧν ἡ μὲν,
ἐμβαδὸν 480 (20. X. 24.) □ B. π. ἔχουσα καλεῖ-
ται «τῶν τριῶν Δουναδίων» () ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ
ἐσκευασμένων καὶ ἐντέχνως ἐσκευασμένων πρὸ μόλις
ἑκατὸν ἐτῶν, τριῶν δεξικμενῶν, δεχομένων τὰ ἐκ
τῶν δωμάτων τῶν οἰκημάτων καὶ τῶν ἀγυιῶν ῥέον-
τα διὰ τῶν ἀμαρῶν ὁμβρια ὕδατα, διὰ δὲ τὸ σχε-
τικῶς πρὸς ἄλλας ἐπὶ τῆς νήσου μεγαλεῖον αὐτῶν,
(πλὴν μίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πετούσης», εἰς ἀπόστα-
σιν 45 τῆς ὥρας λεπτῶν, ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως,
ἀνατολικομεσημβρινῶς κειμένης) οὕτως καθ' ὑπερ-
βολὴν ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων ὀνομασθεῖσιν ὧν τοῖς ὀ-
δῶσιν, οὐ πρὸς πόσιν, ἀλλὰ πρὸς πλῆσιν παντοίων

πραγμάτων συνήθως, πότισμα κτηνῶν καὶ ποίησιν
πηλοῦ ἐσθ' ὅτε πρὸς δομὴν, χρῶνται· ἡ δὲ «τῆς
Θεοσκεπάστου» ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ, πρὸς τοῖς ἄλλοις,
ὑπάρχοντος ὁμωνύμου Ναοῦ, πρὸς τιμὴν τῆς Θεο-
τόκου, ἐν ἣ, ὥς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς κωμοπόλεως,
συνέρχονται καὶ συνιστῶσιν ἀθροίσαις συνήθως οἱ
πλείστοι τῶν οἰκητῶν, ὅτε μὲν συναλλαγῆς, ὅτε
δὲ εὐθυμίας χάριν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὀρχήσεως καθ' ὠ-
ρισμένας τοῦ ἔτους δημοτελεῖς ἑορτάς, οἷα ἡ τοῦ
Πάσχα τῆς Ἀποκρέω, καὶ κατὰ τοὺς γάμους, δι' ἑλ-
λειψιν εὐρύχωρων οἰκημάτων· ἔχει δὲ ἐμβαδὸν 100
(20 X 20) □ B. πήχειον.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΚΛΕΙΔΙΟΝ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝ.

Τίς ἡ χρεῖα ἀποδείξεων περὶ πάντα; μοὶ ἔλεγέ
ποτε ὁ καθηγητὴς Κρύσερ. Καὶ νομίζεις λοιπὸν ὅτι
ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ζῇ ἐκ μαθηματικῶν θεωρημάτων
μόνον; τὰ ἰσχυρότερα τῶν ἡμετέρων αἰσθημάτων
δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἀποδείξεων. Τὸ λυκχυγὲς καλό-
πται διὰ σκιερῶν καὶ ἀορίστων χρωμάτων τινὰ τῶν
ὥραιοτέρων προϊόντων τῆς τέχνης, καὶ τινὰς τῶν
γλυκυτέρων ἡμῶν ἡδονῶν. Μετὰ πολλῆς θυμηδίας
ἀνακαλοῦμεν εἰς τὴν μνήμην ἀνεξηγήτους περι-
στάσεις τοῦ ἡμετέρου βίου· καὶ ὅσῳ σκοτεινότεραι
εἶναι αἱ περιπέτειαι αὐτοῦ, τόσῳ πλέον εὐχαρίστως
ἀνμπολεῖ αὐτάς ἡ ἀνήσυχος μνήμη. Διὸ, ὡς παρετή-
ρησα, προσέθετο ὁ καθηγητὴς, ἐκεῖνα τῶν διηγημά-
των μου ἐσαγήνευσαν ἔτι μᾶλλον τοὺς ἀναγνώστας,
ὅσα παραβλέποντα τὴν ἀκριβῆ ἑρμηνείαν τῶν ἀνα-
ριθμητῶν αἰνιγμάτων τοῦ βίου, παρέστησαν αὐτὰ
ὁμιχλώδη.

Ὅτε ὁ καθηγητὴς μοὶ ἔλεγε ταῦτα ἐκαθήμεθα ἐπὶ
τοῦ ἐξώστου ταπεινοῦ τινος ξενοδοχείου τῆς Λυκέρ-
νης βλέποντες πρὸς τὴν λίμνην. Ὁ ἥλιος ἦτο περὶ
δυσμᾶς, καὶ ἡ μαγικὴ ὥραιότης τῶν ἀμυδρῶν αὐ-
τοῦ ἀκτίνων ἀπεδείκνυσεν, ὅτι πᾶσα ἡ μεγαλοπρέ-
πεια τῶν λόγων συγκρινομένη πρὸς τὴν μεγαλοπρέ-
πειαν τῆς φύσεως εἶναι σμικρά. Ἐβλέπομεν διὰ μέ-
σου τοῦ ἐκλείποντος φαιτὸς τοὺς ὠραίους κόλπους,
τοὺς μικροὺς ὄρμους, τὰς μεγάλας γραμμάς καὶ τὰς
τερπνοτάτας θέσεις τῆς σκηνογραφίας ἐκεῖνης, ἧς
τινος ὅσῳ πλέον ἐξησθένει τὸ φῶς, τόσῳ πλέον καὶ
ἐπνύξανε τὸ θέλγητρον. Ζοφερὸν ἐφαίνετο πρὸς τὸ
βάθος τῆς σκηνῆς τὸ γιγάντειον ὄρος, οὗ τινος ἡ μὲν
κορυφὴ ἀνεφλέγετο ὑπὸ τοῦ θνήσκοντος ἡλίου, τοὺς
δὲ βράχους ἐσκίαζον ἑλάται μαυρωπαῖ· τὸ ῥεῦμα
τῆς λίμνης ἐκυλίστο ἄλλον ἐπ' ἄλλου ὡς κύματα
φλογὸς, καὶ τὸ στερέωμα ὅλον πεπυρκατωμένον ἐ-

δύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον εἰς ἰσπανὸν ζωγράφον, ὅπως παραστήσῃ τὴν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων. Μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐπεκάλυψε τὴν γῆν· τὰ ἀκρωτήρια ἐφάνησαν χωριστὰ καὶ μόνα, καὶ πάντων τῶν ἀντικειμένων ἐγένετο ἡ ὄψις ἀλλοία. Ἐνῷ δὲ τὰ τελευταῖα χρώματα τῆς θαυμασίας ταύτης ἀμφιλόκης, τὴν ὁποῖαν ὁ Βαῦρον παρομοιάζει πρὸς τὰ ποικιλόστικτα λέπνη ἀποθνήσκοντος δελφίνου, ἐκόσμουσαν τὸν ὀρίζοντα, ὁ καθηγητὴς μοὶ διηγήθη τὴν ἐξῆς ἱστορίαν τὴν ὁποῖαν ἤκουσα μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

«Ἐὰν ἀπαντήσωμεν ἐρείπια μετὰ ἐρήμου τὸ πρᾶγμα βεβαίως δὲν εἶναι ἄπορον· ἐκπληττόμεθα ἔμως ὅταν ἴδωμεν τοιαῦτα μετὰ πόλεως πολυανθρώπου καὶ ζωῆς. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐγεννήθη εἰς τὸν νοῦν μου κατὰ πρῶτον, ὅτε ἐσπούδαζον τὴν νομικὴν εἰς Κοπενάγην. Κατὰ τινὰ συνοικίαν ἐκ τῶν πλέον πολυπληθῶν μετὰ δύο οἰκιῶν νέων τὴν κατασκευὴν καὶ τὸν ῥυθμὸν, ἀνυψοῦτο κόκκινος τοῖχος, ὅστις ἀμαυρωθεὶς ὑπὸ καπνοῦ πυρίτιδος, ἦτο πολλαχοῦ ἐσχισμένος καὶ κρημνισμένος. Ὁμοιάζει τοῖχον μεμονωμένον ῥίπτοντα ἐπὶ τὰς περὶ αὐτὸν νεωτέρας οἰκοδομὰς μελαγχολικὸν βλέμμα, καὶ μετὰ λύπης παριστάμενον μετὰ τῶν καθ' ἡμᾶς κτιρίων ἀφοῦ ἔζησε μετὰ τῶν ἀρχαίων. Καθ' ἐκάστην ὁ συμμαθητὴς μου Λουδὸλφ καὶ ἐγὼ διεβαίνομεν παρὰ τὸν τοῖχον τοῦτον, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ πάντοτε ἡσθάνομην ἀλλόκοτόν τι αἶσθημα· ἦτο λείψανον τείχους καταστραφέντος ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, τὸ ὁποῖον ἀγνοῶ διὰ τί ἀφῆκνυ ὀρθόν. Ἐπειδὴ δὲ ἀνασκάπτοντες καὶ οἰκοδομοῦντες παρ' αὐτὸ ἐπισώρευσαν χῶμα, τὸ ἔδαφος ὀπισθεν αὐτοῦ ὑψώθη, καὶ εὐκόλως ἐφαίνετο ἡ κατακαλύπτουσα αὐτὸ χλόη. Φόβος καὶ δεισιδαιμονία μὲ ἐκυρίευσον. Τὴν νύκτα μάλιστα ὅτε ἐφωτίζετο ὑπὸ τῆς σελήνης, τὰ ὀπισθεν αὐτοῦ μικρὰ δένδρα ἐλάβανον παράδοξον σχῆμα· καὶ μοι ἤρχετο ὄρεξις ν' ἀνοίξω τὴν μικρὰν θύραν ἥτις εὗρίσκετο πρὸς δεξιὰ τοῦ τείχους, ἔχουσα καὶ αὕτη παράδοξον σχῆμα.

«Ταῦτα ἐλεγχόν ποτε πρὸς τὸν φίλον μου Λουδὸλφ ἐνῷ μετεβαίνομεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον ὅπου κατελύομεν καὶ οἱ δύο· ἐπειδὴ εἶχομεν τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα, ἦσαν δὲ καὶ αἱ περιστάσεις τοῦ βίου ἡμῶν αἱ αὐταὶ ἀντηγαπώμεθα πολὺ. Καὶ αὐτὸς καὶ ἐγὼ πατέρα εἶχομεν κληρικόν, καὶ οἱ δύο ἐλατρεύομεν τὴν ποίησιν· ταύτην μόνην εἶχομεν τὴν διαφορὰν, ὅτι αὐτὸς ἦτο δεισιδαίμων· ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ πιστεύῃ τὸ ψιθύρισμα τοῦ ἀνέμου ἔφερν αὐτῷ φωνὰς φαντασμάτων· μυρία ἐναέρια ἄρμονια περιφερόμενα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν προσέβαλλον τὴν ἀκοὴν αὐτοῦ, αἵτινες ὁμως δὲν ἔφθα-

νον μέχρις ἐμοῦ· ἐνὶ λόγῳ ἦτο ὁλῶς φαντασία, διότι καὶ ἐπέπληττον αὐτὸν ἀνηλεῶς. Ὅτε μίαν τῶν ἡμερῶν συνέπεσε λόγος περὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ τείχους καὶ τῆς μικρᾶς θύρας, παρετήρησα ὅτι συνεκινήθη, καὶ ὅτι παρεδόθη ἐν ἀκαρεῖ εἰς ἀδιέξοδον λαβύρινθον φαντασιοκοπιῶν. Ἐσπευσα λοιπὸν νὰ σιωπήσω, διότι ἔβλεπον καθαρά ὅτι δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ παραχθῇ ποτε καὶ αὐτὸς τοῦ φίλου μου ὁ νοῦς.

«Τὴν ἐπιούσαν ἐπισκεφθεὶς μετὰ μεγίστης χαρᾶς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Παυλίαν, ἥτις διατρίψασα πολὺ ἐκτὸς τῆς Κοπενάγης ἐπανῆλθε, μὲ περιέγραψεν αὐτὴν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὅστις μὲ κατεπτόησε. Διὰ τί, ἀνεφώνησεν ἐπὶ τέλους, ὁ Θεὸς μοὶ ἔδωκεν αὐτὴν ἀδελφὴν; Ὅποια χάρις καὶ ὁποῖα κομψότης! Ἄν ἤξευρες, Ἀλβέρτε, πόσον εἶναι ὠραία καὶ πλήρης θελγήτρων μὲ τὸ πένθιμον ἔνδυμα, καὶ πόσην εὐγένειαν, πόσον ὕψος ἔχουσιν αἱ ἀφελεῖς καὶ καθαφαὶ ἰδέαι αὐτῆς θὰ μ' ἐλυπείσο ὅτι εἶναι ἀδελφὴ μου.

«Ἡ παρουσία τῆς Παυλίνης καὶ αἱ περιγραφαὶ τοῦ Λουδὸλφ μὲ κατεπτόησαν, ὡς εἶπον, καὶ τὰ προαισθήματά μου δὲν μὲ ἠπάτησαν. Μαθὼν ὅτι ἡ Παυλίνα ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐπιστολὴν προτείνουσαν νὰ λάβῃ εἰς σύζυγον νέον τινὰ ἐξ Ἀλτόνης, ὁ φίλος μου ἐβουβίσθη εἰς τοιαύτην ἀθυμίαν, ὥστε ἔπεσεν ἀσθενής. Δὲν ἐπρόφερε πλέον οὔτε τὸ ὄνομα τῆς Παυλίνης. Ὅσάκις δὲ ἄφινεν αὐτὸν ἐκ διαλειμμάτων ὁ πυρετὸς, ἐσηκόνετο ἀπὸ τῆς κλίνης, εἵρχετο εἰς παράθυρον βλέπων πρὸς τὸν λιμένα, καὶ μὲ ὀφθαλμὸν ἑτεροπλανῆ καὶ ἄγριον παρετήρει τὰ εἰσπλέοντα καὶ ἀποπλέοντα πλοῖα. Ἰσως ἡ Παυλίνα ἐνόησε τὴν παραφορὰν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, διότι δὲν ἤρχετο πλέον. Μετὰ ἓνα μῆνα ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ὅτι δὲν ἐδέχθη τὴν περὶ γάμου πρότασιν, ἀλλ' ἡ εἰδησις οὐδόλως σχεδὸν ἀνεκούφισε τὸν φίλον μου.

Καὶ ἐπανελάβε μὲν τὰς μελέτας αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως ὡς καὶ πρὶν· δὲν ἐπεσκέπτετο δὲ πλέον τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐφρόντιζον νὰ μὴ προφέρω τὸ ὄνομα τῆς Παυλίνης, καὶ χάριν διασκεδάσεως παρέσυρον αὐτὸν συνεχῶς εἰς τὸ θέατρον. Μίαν ἑσπέραν, μετὰ τὴν παράστασιν τραγικοῦ τινος δράματος τοῦ Ὀλβέργ, ἐνῷ ἀνεμένομεν νὰ ἐκβῇ τὸ πλῆθος ἵνα ἀναχωρήσωμεν καὶ ἡμεῖς, στρέψαντες κατὰ τύχην τὰ βλέμματα πρὸς θεωρεῖον, εἶδομεν γυναῖκα ὀρθίαν περιβαλλομένην τὴν μηλωτὴν αὐτῆς. Εἶχε δὲ τὸ ἥθος τοσοῦτω γαλήνιον, τὴν στάσιν τοσοῦτω μεγαλοπρεπῆ, τὴν ὄψιν τοσοῦτω καθάραν, τοὺς βραχίονας τοσοῦτω στρογγύλους καὶ ἐντελῶς κατεσκευασμένους, τοὺς γυμνοὺς ὤμους τοσοῦτω λευκοὺς, ὥστ' ἐφαίνετο ὅν ὑπεράνθρωπον. Τὸ θεωρεῖον αὐτῆς ἐφαίνετο πλέον φωτισμένον τῶν λοιπῶν, ἰσως διότι αἱ ἀκτῖνες φανοῦ ἀνημέμου ὑψηλὰ ἐπιπτον ἀπ' εὐθείας

εἰς τὴν ἄγνωστον ἐκείνην Ἀφροδίτην. Καὶ ὁ Λουδολφ καὶ ἐγὼ ἐξεπλάγηνμεν, καὶ σπεύσαντες μετέβημεν πρὸς τὴν θύραν τοῦ θεωρείου ὅθεν ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ. Περιεμείναμεν δὲ ἐκεῖ πολλὴν ὥραν εἰς μάτην, διότι ἡ θύρα δὲν ἠνοιχθῇ. Τὸ πλῆθος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει, τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν καὶ μόναι αἱ φωναὶ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ θεάτρου ἤκούοντο. Τί ἄρα ἐγένετο ἡ ὥραία ἐκείνη; Ὁ Λουδολφ ὅμως κατὰ τὸ σύνθηες αὐτοῦ ἔχαιρεν, ὑπολαμβάνων ὑπερφῶα καὶ μαγικά τὰ διατρέξαντα.

»Τὴν φορὰν ταύτην, εἶπον αὐτῷ ἐνῶ ἀνεχωροῦμεν καὶ ἡμεῖς, ὅλα τὰ φαινόμενα εἶναι ὑπὲρ σοῦ. Ἐνῶ δὲ ἔλεγον ταῦτα ὁ φίλος μου κύψας ἀνεστήκωσεν κλειδίον παραδόξου σχήματος, τρίγωνον ἔχων τὴν ἄκρον καὶ βαναύσως κατεσκευασμένον. Δείξας μοι δὲ αὐτὸ, ὁ οἰκοδεσπότης, εἶπε, δὲν θὰ ἔχῃ πῶς νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν αὐτοῦ· ἄς περιμείνωμεν ὀλίγον. Καὶ ἐπεριμείναμεν πέντε λεπτά· ἀλλὰ τόσῳ ψυχρὰ ἦτο ἡ νύξ, ὥστ' ἐνομίσαμεν ὅτι ἐπεριμείναμεν πέντε ὥρας. Ἐπὶ τέλους ὁ Λουδολφ ἔβγαλε τὸ κλειδίον εἰς τὸ θυλάκιον αὐτοῦ, καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὰ ἴδια. Ὅκτῳ ἡμέρας ἐφύλαττεν αὐτὸ ἐπιμελῶς, καὶ ὁκτῶ ἡμέρας σκεπτόμενος ἐπίστευεν ὅτι ἄγνωστός τις θησαυρὸς μυστηριώδῃ εἶχε τὴν σχέσιν πρὸς αὐτό.

— Βλέπεις τοῦτο τὸ κλειδίον; μοι εἶπε τὴν ἐπιούσαν, στοιχηματίζω ἂν καὶ εἶναι χονδροκαμωμένον καὶ ἄσχημον, ὅτι κρύπτει ἐρωτικόν τι μυστήριον. Ἐχῶ τὴν πεποίθησιν ὅτι πολλάκις θὰ ἠνοιξῇ τὴν πόλιν τῆς Ἑδέμ εἰς εὐτυχὴ τινὰ θνητόν. Εἶναι παράδοξον κλειδίον, μαγικόν· κύτταξε τί ἀλλόκοτον εἶναι τὸ σχῆμα! Πόσον ζηλεύω, προσέθετο στενάξας, τὸν κύριον αὐτοῦ! Μὴ με ὁμιλεῖς περὶ σχέσεων ὁμολογουμένων· αἱ μυστικάι, αἱ ἐπικίνδυναι, αἱ συγκινοῦσαι τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ θεμελίων, ἰδοὺ ἀληθεῖς ἡδοναί.

— Ἐλα, φίλε μου, ἀπεκρίθην· ἡ εὐτυχία περὶ τῆς ὁποίας λέγεις δὲν ἀξίζει οὔτε δύο λεπτά. Τὸ μυθιστόρημά σου εἶναι καλὸν διὰ τὰ βιβλία. Δὲς εἰς τὴν ὠραιότατην γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἴδομεν εἰς τὸ θέατρον πνεῦμα, πλοῦτον καὶ ψυχὴν αἰσθανομένην, καὶ νυμφεύομαι αὐτὴν εὐθὺς ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ χωρὶς διόλου νὰ ζηλεύω τὰς μυστηριώδεις σχέσεις σου.

— Δὲν θὰ συμφωνήσωμεν ποτέ; ἀνεφώνησεν ὀργίλως ὁ Λουδολφ.

»Ἀλλ' οὔτε αὐτὸς οὔτε ἐγὼ ἐπιστεύομεν ὅ,τι ἐλέγομεν. Ἐγὼ μὲν ἤμην ἀδιάφορος πρὸς τὴν συζυγικὴν εὐτυχίαν, εἰς αὐτοῦ δὲ τὴν κεφαλὴν ἦτο πάντοτε παροῦσα ἡ εἰκὼν τῆς Παυλίνης. Τὰ κρύφια ἡμῶν αἰσθήματα προδίδονται συνεχῶς δι' ἀκουσίον ψεύδους, τὸ ὅποιον προσπαθοῦμεν νὰ δικαιολογήσωμεν ἡμεῖς αὐτοί, παρὰ δι' ἐρμηνείας εἰλικρινοῦς

καὶ ἀψευδοῦς τῶν ἡμετέρων αἰσθημάτων. Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐχλεύασε μετὰ πικρίας τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποκτήσῃ, τὴν τύχην τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο ἐλπίς νὰ ἐξαιμείσῃ, ἢ τὴν φερόμεσαν αὐτὸν δόξαν. Ὁ Λουδολφ ἦτο μελαγχολικώτερος ἢ συνήθως. Ἀφοῦ περιῆλθε πολλάκις τὸ μικρὸν ἡμῶν δωμάτιον, ἔβγαλε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ ἐξηλθεν. Ἦτο τότε ἐξόδομη ὥρα τῆς ἐσπέρας. Ἡ νύξ ἦτο καθαρωτάτη, ἡ σελήνη ἐφεγγασδύλει θαψιλῶς καὶ τὸ βλέμμα ἐφθάνεν ἀκώλυτον μέχρι βαθυτάτου οὐρανοῦ. Μείνας μόνος ἠνοιξα τὸ παράθυρον καὶ εἶδον τὸν συμμαθητὴν μου διευθυνόμενον πρὸς τὸ τεῖχος περὶ οὗ εἶπον ἀνωτέρω. Μετὰ ταῦτα ἐνησυχλήθην εἰς τὴν ἐργασίαν μου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦλθε μέχρι μεσονυκτίου ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ. Ἡτοιμαζόμεν δὲ νὰ ἐξέλθω ὅπως τρέξω εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, ὅτε μοι ἦλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἴσως τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ θὰ μοι ἐξήγῃ τὴν ἐπιούσαν διὰ τινος μυστηρίου ἐξ ἐκείνων δι' ὧν μ' ἐξεκώφαινε ἀδιακόπως. Ἐν τούτῳ ἡ ὥρα παρήρχετο, καὶ ἡ πόλις ὅλη ἀπεκοιμήθη· ἡ ἀνησυχία μου ἐπηύξανε. Τὴν τετάρτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν ἠνοιξα καὶ πάλιν τὸ παράθυρον, καὶ ἤκουσα τὸν ἀλέκτορα φωνοῦντα. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα καὶ περιχαρὲς σύριγμα πρὸς τὴν ἄκραν τῆς λεωφόρου, ἐρχόμενον πρὸς τὸ μέρος μου· ἦτο σύριγμα τοῦ Λουδολφ, ὅστις ἰδὼν με εἰς τὸ παράθυρον, ἀνέκραξε· Δὲν σὲ τὸ ἔλεγα! δὲν σὲ τὸ ἔλεγα! Καὶ διασκελίσας μετὰ ζωνρότητος τὰς βαθμίδας ὤρμησεν ὡς κεραυνὸς εἰς τὸ δωμάτιον, ἀκτινοβόλον ἔχον τὸ πρόσωπον καὶ βλέμμα ἐκφράζον ταῦτα· τέλος πάντων μ' εὐνόητεν ἡ τύχη, δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε περισσώτερον.

— Συγχώρησέ με, φίλε μου, συγχώρησέ με, ἀνέκραξεν, ὅτι σὲ ἀνησύχησα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπέρασες ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ παράθυρον. Δὲν θέλω νὰ σὲ εἰπῶ τί με συνέβη· πράγμα παράδοξον, ἀπίστευτον! ἔχεις ἀνάγκην ὕπνου. Ἄς ἡσυχάσωμεν καὶ οἱ δύο, καὶ αὔριον ἔχομεν καιρόν.

»Δὲν φαντάζεσθε πόσον ἐχάρην ἰδὼν τὴν τοιαύτην μεταβολήν. Περιεπτύχθη τὸν ἀγαπητὸν φίλον μου καὶ κατὰ τὴν συμβουλήν αὐτοῦ ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην μου· ἦτο μίαν ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ὅτε ἐξηγέρθη. Συνήθειαν εἶχομεν νὰ προγευώμεθα ἐν ταυτῷ καὶ οἱ δύο εἰς μικρὸν δωμάτιον βλέπον πρὸς ὠραίαν ἐξοχὴν· ὅτε ἦλθον ἐκεῖ, ὁ ἥλιος ἐπιπτε λαμπρὸς ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἡκτινοβόλει ἐπὶ κρυστάλλων καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀγγείων τῆς Ἰσπανίας.

— Φίλτατε Λουδολφ, εἶπον ἐκστατικῶς πρὸς τὸν φίλον μου, πόθεν ἡ τόση πολυτέλεια; ποῦ εἶναι τὰ παλαιά μας καὶ πρόστυχα σκεύη; ποῖος σοὶ ἐχάρισεν αὐτὰ τὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ τερνευτὰ ἀγγεῖα;

— Αὐτὸ σ' ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ. Πρὸ μιᾶς ὥρας κά-

θημαι καὶ τὰ θαυμάζω. Ἐρωτήσας τὴν ξενοδόχον ἔμαθα ὅτι δὲν εἶδε κανένα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, καὶ ὅτι οὔτε εἰς ἕνα χρόνον κερδαίνει ἢ ταλαίπωρος ὅσα ἀξίζουν αὐτά. Πλὴν κύτταξε καὶ ἄλλα εἰς τὸ παράθυρον, ἐξαίσια καὶ σπανιώτατα ἄνθη. Τώρα δὲν τολμᾷ περιγέλα με ἀκόμη καὶ λέγε ὅτι ὄνειροπωλῶ.

»Καλέσας καὶ ἐγὼ τὴν ξενοδόχον ἤκουσα ὅσα εἶπε καὶ εἰς τὸν συγκατοικόν μου.

— Ἔστω, εἶπον, εὐρισκόμεθα εἰς βασιλεῖον μάγων· ὅς ῥοφήσωμεν τὸ τέιον τὸ ὅποιον ἄγνωστοι χεῖρες προητοίμασαν, καὶ ἐν τοσούτῳ διηγῆθητί μοι τὰ νυκτερινὰ σου ἀνδραγαθήματα.

— Καὶ αὐτὰ εἶναι τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἦμην περίλυπος ὅτε σὲ ἀφῆκα· ἐπεριπάτουν ἀγάλλ' ἀγάλλια πλησίον ἐκείνου τοῦ πηλαιοῦ τοίχου, τὸν ὅποιον γνωρίζεις, καὶ ἤμην τόσῳ βυθισμένος εἰς τοὺς συλλογισμούς μου, ὥστε ἀγνοῶ πῶς ἔφθασα πλησίον εἰς τὴν μικρὰν θύραν. Ἡ σελήνη ἔφεγγε, καὶ μηχανικῶς πῶς ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν μου τὸ κλειδίον ἐκεῖνο, τὸ ἔβαλα εἰς τὴν κλειδαριάν της. Ἐμβῆκα δὲ ἀξιόλογα, τὸ ἔστρεψα καὶ ἀμέσως ἤνοιξεν ἡ θύρα. Εὐρέθην εἰς μακρὸν καὶ σκοτεινὸν πρόδρομον, καὶ προχωρήσας εἶδον μακρὰν ὀλίγον φῶς. Μετ' ὀλίγον εἶδον ἄνθρωπον μαῦρον, φοροῦντα ἄσιατικὸν πῖλον καὶ κρατοῦντα κηρίον, ὁ ὅποιος πλησιάσας με εὐσεβάστως· «Καλῶς ὤρίσατε, μοι εἶπεν, ἡ κυρία μου σὰς περιμένει. Δότε με τὴν ἄδειαν νὰ κλείσω τὴν θύραν καὶ εὐθὺς ἔρχομαι.»

»Ὅλως ἐκστατικὸς ἠκολούθησα τὸν μικρὸν αἰθίοπα, ὅστις με ὠδήγησε μέχρι τοῦ τέλους τοῦ προδρόμου· ἀνέβημεν κλίμακα φέρουσιν εἰς δεύτερον πρόδρομον, τοῦ ὁποίου ἡ διεύθυνσις ἦτο διαφορετικὴ. Πρὸς τὸ μέσον δὲ εὐρίσκετο ἄλλη κλίμαξ πλατυτέρα, τῆς ὁποίας αἱ βαθμίδες ἔφερον πρὸς λεμονῶνα κατάφωτον. Φαντάσθητι τὴν χαρὰν μου μετὰ τὸ τόσον σκότος, ὅτε μάλιστα εὐρέθην εἰς τόπον θερμὸν, μεταξὺ φύλλων χλοερῶν καὶ κύτρων καὶ πορτοκαλλεῶν, καὶ ἀγκαλμάτων ἀνορθουμένων ἐπιχαρίτως ἐν μέσῳ τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀνθέων. Ἡ εὐωδία κατεγοήτευσεν τὰς αἰσθήσεις μου, μεταξὺ τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς νυκτὸς τῆς Κοπενάγης! Δὲν ἐδυνάμην νὰ προφέρω λέξιν· ἀφοῦ δὲ διήλθομεν τὸν λεμονῶνα, ὁ ὁδηγός μου ἀνέσχετο παραπέτασμα καὶ με ὠδήγησεν εἰς αἴθουσιν· τόσον δὲ με ἐθάμβωσεν ἡ πολυτέλεια καὶ τὸ κάλλος ἐκείνων αἵτινες διέτριβον ἐκεῖ, ὥστε μόνον ἐν πρᾶγμα παρετήρουν, τὸν ἄσιατικὸν χαρακτῆρα τῶν ἐπίπλων. Μεταξὺ δὲ εἴκοσι νέων γυναικῶν, ἀλλὰ κεκαλυμμένων, ποῖαν νομίζεις ὅτι εἶδον; Τὴν ἱσαγγελον ἐκείνην τοῦ θεάτρου! Ἐκάθητο εἰς ἀνάκλιντρον παραδόξου σχήματος καὶ ἅμα ἰδοῦσά με με ἔτεινε τὴν δεξιὰν ὡς πρὸς ἀρχαῖον φίλον.

— Ποτὲ, ἀνέκραξα, παραμύθι τῆς Χαλιμάς δὲν ἔφθασε τὸ ἰδικόν σου.

— Μὴ βιάζεσαι. Μὲ ἔφεραν *σερμπέτια*, ἐνῶ μακρὰν ἠκούετο μουσικὴ. Τί νὰ εἰπῶ δὲν ἤξευρα. Τέλος πάντων, ἐπιθυμῶν νὰ διακόψω τὸ ρεῦμα τῆς σιωπηλῆς ταύτης συνομιλίας, παρεκάλεσα τὴν κυρίαν νὰ με συγχωρήτῃ διότι ἐτάραξα τὴν ἡσυχίαν της. Εἰς τὴν μωρὰν δὲ ταύτην πρότασίν μου ἀπεκρίθη διὰ διδασκαλίας ἠθικῆς. Ὁ τόνος τῆς ὁμιλίας της ἦτο ξένος, μελωδικωτάτη δὲ ἡ φωνή της. Τί τρέλα, ἔλεγε, νὰ θεωρῶμεν τὴν ἡδονὴν ἀπηγορευμένον θησαυρὸν, ὡς κλοπὴν πράγματος ἀνήκοντος εἰς τὸν Θεόν. Εἶναι λοιπὸν τότε μακρὰ ἡ ζωὴ ὥστε νὰ δισταζόμεν νὰ γευθῶμεν τὴν ὀλίγην ἀμβροσίαν ἢ ὁποῖα χορηγεῖται εἰς ἡμᾶς; Καὶ διὰ νὰ τὴν γευθῶμεν πρέπει νὰ κατακτῶμεν αὐτὴν διὰ ἰδρώτων καὶ κόπων; Θὰ περιμένωμεν νὰ χάσωμεν πρῶτον τὸ ἄνθος τῆς νεότητος καὶ τὴν ζωηρότητα τοῦ νοῦς;

»Εἰς τὴν φιλοσοφικὴν αὐτὴν ὁμιλίαν ἐξερχομένην ἀπὸ στόμα τόσῳ ἀνθηρὸν καὶ τόσῳ πειστικὸν παρηκολούθησεν ἀνατολικὸς χορὸς τῶν περὶ τὴν θεὰν προθένων. Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ σὲ περιγράψω τὴν ἔκτασίν μου, ὅτε μάλιστα ἀνυψώσασα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της, τῆς ὁποίας ἡ ξανθὴ μακρὰ κόμη ἐχύθη διὰ μιᾶς, ἠχηρὸν κύμβαλον διεύθυνε τὸν χορὸν! Πόσον ἦτο ὠραία! Πῶς τὰ χρυσὰ της μαλλία ἐκυμάτιζον περὶ τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της! Νὰ σὲ τὸ εἰπῶ τέλος πάντων, φίλε μου; αὐτὴ με ἐμάγευσεν με τὸ κάλλος καὶ τὴν χάριν της καὶ με ἀνήκει διὰ παντός.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ ὠραία αὐτὴ ἄγνωστος;

— Ὅταν τὴν ἐρώτησα ἐξεκαρδίσθη γελῶσα, καὶ με ἀπεκρίθη εἰς γλῶσσαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐνόησα. Θὰ τὴν ἐνόμιζα τρελὴν ἂν δὲν με ἔδιδε τόσας ἀποδείξεις τῆς εὐφυΐας τη. Αὐτὰ τὰ ὁποῖα σὲ διηγούμαι φαίνονται ἀπίθανα· καὶ ὅμως σὲ διηγούμαι ἱστορία.

»Ἐμείνα πλησίον τοῦ φίλου μου ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, μήπως παρεφρόνησε. Πρὸς τὸ ἑσπέρας μεταβάντες δύο λεύγας μακρὰν τῆς Κοπενάγης ἐγεύθημεν παρὰ τινι ἀξιοσεβάστῳ δικαστῇ, ἔχοντι ἀξιόλογον οἰκογένειαν. Ποτὲ δὲν εἶδον τὸν Λουδβιφ τόσῳ ζωηρὸν καὶ τόσῳ εὐθυμον· ἀδιακόπως ὠμίλει μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ εὐφυΐας. Ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη σκηνὴ ἀντὶ νὰ ταραῖξῃ τὴν φαντασίαν αὐτοῦ, ἐστερέωσεν ἐξ ἐναντίας αὐτὴν. Ἦμην εὐτυχὴς διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ φίλου μου, ὅστις ἐφαίνετο λησμονήσας καὶ αὐτὴν αὐτοῦ τὴν ἀδελφὴν Παυλίνην.

Ὅτε ἐπεστρέψαμεν εἰς τὰ ἴδια, παρετηρήσαμεν ὅτι ἡ μαγεία ἔτρεχε κατόπιν ἡμῶν. Ὅλα τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἡλλαγμένα. Ἐλυπήθην ὅμως ὅτι δὲν ἔλαβον καιρὸν ν' ἀποχαιρετίσω τὰ παλαιὰ μου ἐρμάρια, τῶν

ἀπρίων οἱ σκωληκόεσθροι περσάται ἐσπεύδον νὰ ἀσπασθῶσι τὸ ἔδαφος, καὶ τὸ παμπάλαιον χάλκινον ὠρολόγιον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ φυσιγνάθου καὶ χωλόχειρος Ἐρωτύλου, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὰ κραδῶντα ἡμῶν ἄτινα ὠμοῖαζον πρὸς κυτὶα μᾶλλον ἢ πρὸς κλίνας θνητῶν. Τὰ νέα σκεύη ἦσαν ἐξ αἰσίας, ἐκ τῶν πολυτιμωτέρων ξύλων καὶ ἀστέων. Ἀξιοσημεῖωτος ἦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις μικρὰ ἐξ ἐβένου βιβλιοθήκη, λεπτουργηθεῖσα ὑπὸ τεχνίτου κινέζου, διπλῇ, ἐφ' ἑνὸς μὲν μέρους ἔχουσα γεγλυμμένον χρυσοῖς γράμμασι τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μου, ἐπὶ δὲ τοῦ ἄλλου τὸ ἑμόν. Ἡ ἀόρατος αὐτῇ προστασία κατέστησε γλυκύτατον καὶ ἐφρίδρυνε τὸν πρὶν λυπηρὸν καὶ δύσκολον ἡμῶν βίον. Ἐκάστην πρωΐαν ὁ μικρὸς αἰθίοψ τῆς μοῖρας (οὕτω πως ἐκκλούμεν αὐτὸν) ἐρχόμενος ἔφερεν ἄνθη καὶ καρποὺς ἐντὸς κανίστρου, πρὸς τούτοις δὲ καὶ συρικά ὑφάσματα καὶ πολυτιμὰ ἄλλα πράγματα, ποτὲ ὅμως χρήματα. Ἡ τράπεζα ἡμῶν ἦτο ἀξίη ἡγεμόνος, καὶ ὁσάκις ἐζητοῦμεν παρὰ τῆς ξενοδόχου νὰ φέρῃ τὸν λαγαρισμὸν αὐτῆς, ἀπεκρίνετο τακτικά· — Ἐλησμονήσατε, κύριοι, ὅτι μ' ἐπληρώσατε ἕνα μῆνα ἐκ προκαταβολῆς καὶ ὅτι ἔχετε τὴν ἀπόδειξίν μου;

Δύο μῆνες περῆλθον κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν, ἐγὼ ὅμως ἤμην ἀνῆσυχος νὰ ἐξιχνεύσω τὸ μυστήριον.

— Ἡξεύρεις, εἶπον εἰς τὸν Λουδόλφ, ὅτι ἡ θέσις μας, καὶ μάλιστα ἡ ἰδική μου, κατήντησεν ἀνυπόφορος; Σὺ καθ' ἐσπέρας περηγορεῖσαι διὰ τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὸ σκότος αὐτὸ, εὐρισκόμενος πλησίον ὠραίας γυναικὸς ἐντὸς μαγευμένου ὑπογείου· ἐγὼ ὅμως τοῦτο βλέπω βέβαιον, ὅτι εἵμεθα συγχρόνως καὶ πλούσιοι καὶ πτωχοί, ζῶμεν ὡς βασιλεῖς καὶ δὲν ἔχομεν λεπτόν. Οἱ ἄνθρωποι δὲν μᾶς τιμοῦν πλέον, μᾶς θεωροῦν ὡς χαρτοπαίκτης καὶ κλέπτας. Σὲ προειδοποιῶ ὅτι θὰ σὲ ἀφῇτω μετὰ τινος ἡμέρας καὶ θὰ ὑπάγω εἰς Ἀλτόναν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ συμμαθητής μου ἀνεστέναξε καὶ εἶπεν·

— Εἶμαι ἀηδιασμένος ὅσῳ καὶ σὺ. Ἄν ἤξευρες πόσον εἶναι παράξενος, ἀπαιτητικὴ, φαντασιοκόπος! Διὰ τὴν μεγάλην τῆς εὐφύαν καταφρονεῖ ὅλον τὸν κόσμον. Τρυπῶ τὸ κεφάλι μου νὰ ἐννοήσω ἂν εἶναι τυχοδιώκτης, βασιλισσά ἢ μοῖρα. Μὲ ἀγαπᾷ τάχα; τίποτε δὲν ἐννοῶ· μὲ ὑπόσχεται, περσάειν τὰς ὑποσχέσεις, καὶ μὲ ἀφίνει μόνον· καὶ ὅταν τὴν ἐρωτήσω περὶ τοῦ ὀνόματος, τῆς θέσεως καὶ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται ὅπως μᾶς περιποιῇται τόσῳ φιλοφρόνως, ἐπιδίδεται εἰς ἄσβεστον γέλωτα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀληθινὴν συμπάθειαν ἐκ μέρους τῆς δὲν βλέπω, καὶ σοὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐθαρύνθη.

— Καὶ σὺ δὲν τὴν ἀγαπᾷς;

— Ἐγὼ; ποτέ! αὐτὸ τὸ ἑξοχόν τῆς πνεύμα μὲ

προσβάλλει. Χθὲς ἀκόμη, μετὰ τὸν λόγον μοὶ εἶπε· — Τί σημαίνει ἡ λέξις ζηλοτυπία ποτέ μου δὲν ἐνόησα.

— Καὶ πῶς, εἶπα, σὲ εἶναι ἀδιάφορον ἂν ἀγνῶσκω ἄλλην γυναῖκα;

— Σὲ οἰκτεῖρω, ἀπεκρίθη· ἡ πεῖρά μου, ἂν καὶ εἶμαι ἀκόμη νέη, μὲ προφυλάττει ἀπὸ αὐτὰ καὶ δειρὰ ἀσθενοῦς φαντασίας. Ὅποιος ἐγωῖσμός! Διὰ τοῖς λαοὶ τῆς Ἀρκτοῦ ἐθεοποίησαν σχεδὸν αὐτὸ τὸ λυπηρὸν αἰσθημα; Εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου τὰ ἄνθη ἔχουν περισσοτέρην εὐωδίαν, ὅπου ὁ οὐρανὸς εἶναι πλέον καθαρὸς καὶ ὁ ἥλιος πλέον ἐνθουσιώδης, ὅλα αἱ σύζυγοι ζοῦν ὡς ἀδελφαὶ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μέρους, καὶ ὅλα τὰ παῖδιά τοῦ κυρίου εἶναι ἀδελφικά.

— Εἶσαι ἀπὸ τὴν Ἀσίαν; ἠρώτησα.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾷς, ἀπεκρίθη, βαλοῦσα τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα αὐτῆς.

— Βλέπεις, ἀγαπητέ μου Ἀλφρέδε, ὅτι μέγα χάσμα ἐστήρικται μετὰ τὴν αὐτῆς καὶ ἐμοῦ.

Εἰς τοιαύτην ἀηδίαν καὶ στενόχωρον θέσιν εὐρισκόμεθα, ὅτε ἤλθεν ὁ πατήρ τοῦ Λουδόλφ καὶ ἡ Πωλίνα μετ' αὐτοῦ.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Π Ε Ρ Ι

ΑΡΧΑΙΩΝ ΤΙΝΩΝ ΟΝΟΜΑΤΟΘΕΣΙΩΝ ΕΝ ΣΥΡΩΙ (*).

Ἐὰν νομίζετε ὅτι αἱ ἐν τῇ βραχυτάτῃ ταύτῃ σημειώσαι μου ἀναφερόμεναι ὀνομασίαι μερῶν τινῶν τῆς νήσου Σύρου δὲν ἐκφεύγουσι τοῦ κύκλου τῶν ἐνεργειῶν τῆς πρὸς συλλογὴν γλωσσολογικῆς ὕλης συσταθείσης ἐπιτροπῆς τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, παραθέσατε αὐτὰς δίκην ψυχίων ἐν τῇ ὁσημέρῃ πληρουμένη γλωσσολογικῇ πανδυσίᾳ. Ἡ περισύναξις δὲ ὀνοματοθεσιῶν ἀρχαίων διατηρουμένων ἀκεραίων ἢ κατ' ἐλάχιστον κεκολωμένων συμβάλλει, νομίζω, τὰ μέγιστα εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιτροπῆς. Τοῦτο συνειδὼς πέμπω ὑμῖν τὰ κατωτέρω μετὰ τινος συστολῆς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ πάθω τὸ τοῦ σχολαστικοῦ ἐκείνου, ὅστις ἠρυθρίασε μέλλων νὰ παρουσιάσῃ εἰς τόσον ὕμιλον μόλις πηχυαῖον τεκνίον.

Καὶ πρῶτον μὲν ἀξιοσημεῖωτος εἶναι ἡ διατήρησις τῆς ὀνομασίας *Βῆσσα* ἐπὶ τινος καλῆς τοποθεσίας τῆς νήσου· λέγω δὲ ἀξιοσημεῖωτος, διότι ἡ λέ-

(*) Ἡ ἐπιστολιμαία αὕτη διατριβὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ φιλολ. Συλλόγου Π α ρ ν α σ σ ὀ ς, τῆς ἐκλεχθείσης πρὸς συλλογὴν γλωσσογραφικῆς ὕλης κλπ.